

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia

În a treia zi de cuvânt a sărbătorii grădiniței cuvântului Meu, Mă apropii de porți ca să intru, și am pe trâmbița Mea în coborârea Mea cuvânt.

Cu milă mare Îmi întăresc porțile și caut să le dau vlagă, dar Eu te-am rugat mereu, mereu, poporul Meu, te-am rugat pe tine să porți tu grija aceasta, și pentru Mine s-o porți, și ți-am spus să nu pui o mai înainte grijă între cele ce tu lucrezi ca și grija pentru coborârea Mea la tine, pentru cărarea Mea când știi că dau să vin să Mă așez înaintea ta cuvânt. Te-am mai învățat să trăiești frumos, să lucrezi frumos și să fii plăcutul Meu ziua și noaptea, ca să fie în tine pacea Mea, binecuvântarea Mea, odihna Mea în mijlocul tău și între frate și frate, ca să se reverse acestea de la mijloc înaintea Mea și să am putere în porți când vin la tine. Te-am învățat să nu uiți, să nu uiți povăța Mea, și mereu te-am învățat așa, căci Mie trebuie să-Mi fie bine cu tine și să am sălaş de odihnă în tine, și apoi să-ți fie ție bine, poporul Meu.

O, sunt plin de cuvânt și de sărbătoare de cuvânt pentru poporul care M-a știut cincizeci de ani în mijlocul lui, și dau să Mă socotesc bine, căci găsesc neputință pe cărare, găsesc porțile ostenite, iar Eu sunt plin de cuvânt ca și trâmbița Mea, care se umple de milă pentru cărarea Mea, căci puterea cea pentru venirea Mea cuvânt nu poate lucra numai din cer, ci trebuie de pe pământ lucrată, iar Eu te-am învățat pentru aceasta, poporul Meu.

O, popor învățat de Dumnezeu, să ne fim sprijin unii altora, Eu vouă și voi Mie, tată, căci în pământul celor sfinți este scrisă dreptatea să domnească. De câte ori vin Eu la tine cuvânt, poporul Meu, Eu trebuie să te învăț și să te îndemn, trebuie să am grijă să-ți întăresc iubirea și credința și trezia și duhul ascultării și al cumineniei, iar pentru acestea trebuie să ai și tu grijă să te așezi să împlinești mai înainte de orice grijă a ta, căci ascultarea de Mine îl ține pe om înaintea Mea. Ți-am spus să înveți să te așezi înaintea Mea, și să stai frumos și sfânt când te așezi, ca prin aceasta să pot Eu să Mă așez în tine cu ființa Mea, nestingherit fiind înăuntrul tău. Vreau să-ți dau ție pacea aceea care vine de la statul Meu în tine în chip neștirbit, iar pentru aceasta tu trebuie să te așezi înaintea Mea și să-Mi faci loc în tine, și să-ți fiu Stăpân a toată ființa ta mereu, mereu, și să fac în tine ființa Mea, ca să-Mi fii tu de sprijin Mie, poporul Meu.

O, cât de frumoasă este învățătura Mea de peste tine, Ierusalime! Trâmbița Mea intră acum cu Mine și se așează înaintea ta din dreapta Mea, căci lucrarea ei pe pământ a fost de-a dreapta Mea, și a fost supunerea, și a fost ea sprijinul Meu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

– Dacă Tu, Doamne mare, m-ai născut pe mine din cuvântul Tău cel din zilele acestea, a trebuit apoi ca eu să fiu rodul cuvântului Tău, ucenicul Tău, Doamne. M-am așezat cu toată ființa mea în ascultarea de Tine ca să Te mângâi în durerea Ta cea de la om, durere lungă și grea, la care mereu se adaugă și nu se împuținează, căci omului îi este amar cu voia Ta peste el, Doamne. Te vedeam mereu îndurerat, cum și acum ești. Vreau să Te mângâi, că ești rănit cu durerea cea de la om, și vreau să-mi învăț poporul să-mi fie urmaș cu credincioșie, și așa voiesc eu să Te mângâi, căci ajutorul cel pentru cer este de pe pământ, Doamne, iar eu voiesc, în ziua mea de serbare cu poporul cel de azi și cel de ieri, să-i amintesc lui de dorul cu care Tu, Doamne, l-ai tot strigat mereu, și îl strigi și azi la masa Ta, la casa Ta, pentru nașterea lui cea desăvârșită, și vreau să-i amintesc lui că duhul credincioșiei l-ai așteptat Tu în toată vremea de la poporul pe care cu atâta milă, cu atâta așteptare după el, l-ai hrănit pe el cu viața învățăturii Tale de peste el.

O, mă uit cu lacrimi de Duh Sfânt pe calea cea cu poporul cel hrănit de Tine prin glasul meu de trâmbiță a Ta, așa cum Tu ai avut să lucrezi pentru taina celei de a doua veniri a Ta de

la Tatăl la om, după ce s-au pecetluit cele șapte vremi cu cele șapte peceți de peste ele. Privesc de sus de lângă Tine, și cu Tine privesc calea și pașii celor ce au mers mai mult sau mai puțin pe ea înaintea Ta. Au fost mulți care au mers pe calea Ta cea de acum, ale cărei capete sunt unul în cer, și unul pe pământ, dar una este să meargă cu pasul pe ea, și alta este să se așeze pe ea înaintea Ta cel ce o află pe ea. O, Doamne, n-a avut minte cu care să învețe calea aceasta poporul care a străbătut cu pasul până la izvorul ei, până la capătul cel de pe pământ al acestei căi, și de unde Tu Te deșertai cu cele din cer pentru om ca să ia omul în el dorul pentru calea lui spre cer, spre Tine, Doamne, cu dorul lui. Te găsea poporul la gura mea izvorătoare de cuvânt al Tău și nu dădea să Te iubească pentru Tine, ci numai pentru el poporul cel mic cu mintea și cu credincioșia, iar eu și cu Tine sufeream de dor, și sufeream, Doamne, și cel ce venea nu se făcea vindecător pentru noi, nu se făcea, Doamne. Și dacă poporul n-a știut să-L vindece pe Dumnezeu de rana cea de la om, am rămas, și el, și noi, nevinedecați de dureri, Doamne. Disprețuiți am fost, și Tu, și eu, căci omul fuge de durere și n-are Domnul cu cine să-Și sprijine sarcina Sa așa cum face omul când este obosit, când este nemulțumit, când este necăjit, Doamne.

O, copii însărcinați cu Dumnezeu! O, copii care stați între Domnul și popor porți ale Domnului! Mi-e tare milă de durerea din voi, și sunteți neputincioși pentru ea și sunteți înlăcrimați și nu găsiți pentru voi puteri și mângâieri sub sarcina Domnului, care este peste voi. O, cât de mult voiesc să las cuvânt peste poporul care a fost și peste cel care este și peste cel ce va învăța să fie. Eu vă aștept să puteți mult, și aștept cu milă, și voi pune puteri în voi, căci sunt plină de cuvânt și de dulce cuvânt. Mi-e tare dor de popor cu credincioșie în el și cu grijă pentru sarcina Domnului, pentru venirea Domnului la el, și mi-e dor de poporul care a pășit cu pasul pe calea cea de cincizeci de ani a acestui cuvânt izvorât din cer, și n-a știut el să pășească spre cer cu credincioșie, cu statornicie și cu inimă născută de sus pentru cele de sus. Iată, când nu știe cum să învețe, nu învață omul. Când nu știe cum să iubească, nu ajunge omul pe calea iubirii și a faptelor ei. Mi-e duhul plin de cuvânt, și cu milă voiesc astăzi să lucrăm ca să putem, copii osteniți, și să așezăm în carte cartea cuvântului de azi.

Mi-e duhul plin de cuvânt, Doamne, și, odihnindu-ne și întărindu-ne în porți, și porțile în noi, vom zidi cuvânt de zidire, cuvânt de înviere, Doamne. Amin, amin, amin.

– O, trâmbiță miloasă, Verginica Mea, suntem miloși, tată, și de aceea trebuie să lucrăm cuvânt de facere pentru cei ce știu despre calea Mea de azi pe pământ, și trebuie să trâmbițăm, tată, și să punem iarăși duh de trezire pe pământ și în cer, Verginica Mea. Lucrarea ta a fost de-a dreapta Mea, și cu supunere M-ai iubit și M-ai slujit, și cu suspin M-ai purtat și M-ai dat de veste cu venirea Mea, căci Eu am fost cuvântul cu care Mă slăveam de la graiul gurii tale peste cei ce veneau să vadă și să audă de la Noi. Ne odihnim acum, ca să Ne întărim de lucru, ca să prindă vlagă porțile, tată, iar Eu voi privi la lucrul tău și te voi însoți și te voi mângâia, tată, căci Nouă Ne trebuie mângâiere multă ca să putem lucra. Amin.

O, popor îngrijit de Dumnezeu, fă-te mângâiere și putere pentru Domnul în mijlocul tău, fiule. Învață-te să te așezi înaintea Mea și să ascuți de Dumnezeu, și cu credincioșie să poți pe calea Mea cu tine, pe calea ta cu Mine, poporul Meu. Învață-te să fii mângâietor, căci tu ești învățat de Duhul Sfânt Mângâietorul, fiule. Învață, poporul Meu, învață, tată, iubirea pentru Dumnezeu, și fă-te mângâiere Lui pe pământ, că vine Domnul mereu la tine pe pământ ca să-ți aducă mângâiere și să te facă asemenea Lui, Mângâietor ca El, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Sunt trâmbița Domnului, căci am fost pe pământ gura graiului Lui, și sunt în Domnul în cer și pe pământ. Amin.

O, Doamne, eu pentru cuvintele Tale am păzit căi aspre, Doamne, așa cum proorocii lucrau, căci prin sfinții de pe pământul Tău, minunată ai făcut în ei toată voia Ta, precum este scris. Amin.

Dau să-i aduc aminte de mine poporului pe care l-ai hrănit de la masa Ta de cuvânt prin gura mea, Doamne, căci el, fără slava cuvântului Tău de peste el, s-a dus și se duce într-ale lui și Te părăsește, Doamne. Le-au crescut copiii și s-au îndulcit din lume, și au luat-o și părinții pe urma lor. Au rătăcit părinții, și au luat-o și copiii înapoi pe urma părinților lor nesupuși Ție, Doamne, iar între cei sfinți ai Tăi au fost pe pământ mame care și-au purtat pe umeri copiii spre Tine până la jertfa lor mântuitoare, ca să nu piară dinaintea Ta copiii lor. Dar iubirea pentru cer a pierit din inima poporului Tău, din părinți și din copii, că greu mai poate iubi omul calea mântuirii așa cum este ea să fie, așa cum a fost calea mea pe pământ spre Tine, Doamne.

Îl chem pe poporul Tău care a mâncat la masa Ta de cuvânt, Doamne, îl chem la duh de credință, căci cel ce nu-și calcă credința în venirea Ta, acela este cel ce la nimic și la nimeni nu se uită, decât la Tine și la dorul lui de Tine, dor pentru care omul uită de el și Te ia pe Tine de viață a lui, dându-se Ție să-i călăuzești viața. Amin.

O, măi popor de demult! O, măi popor care ai avut darul să crezi în graiul Domnului, Care-ți grăia prin gura mea! Clipele tale cu Domnul stau înaintea Domnului mărturie și te întrebă de ele, și te întrebă de clipele tale de azi. O, măi popor, ce frumos ai fost tu povățuit! Ce mare Învățător ai avut tu pe pământ! Apoi Domnul te-a povățuit din nou când am venit eu înapoi la tine să strig prin cetăți ca să-ți văd fața, și ți-am spus atunci să înveți rugăciunea nedezvinovățirii și a neînvinuirii și să spui așa: „Doamne, să nu învinuiesc eu pe aproapele meu din pricina păcatelor mele, care dau să mă despartă de calea mea cu Tine; ci dă-mi duhul inimii curate și al smereniei de duh, întru răbdare și iubire; acestea să mi le dai înăuntrul meu“. Tu însă n-ai făcut așa, o, măi popor de demult, iar eu am plâns și plâng, căci tu ți-ai ales voia ta. Supunerea, care este de-a dreapta Domnului, și voia liberă, care este de-a dreapta omului, din aceste două căi ai putut să-ți alegi una, o, măi popor de demult hrănit de Domnul la masa cuvântului Lui. Dar a venit acum Domnul la tine și ți-a arătat drumul Lui cu tine, drumul cel de demult, și ți-a dat cartea Lui cu tine, popor de demult. De când ai plecat, mereu te-a strigat Domnul și mereu a dorit după tine ca să-L auzi. O, cât de lovit, cât de dezmoștenit de tine a fost Domnul, și s-a lucrat aceasta din mijlocul tău. Vai creștinilor care au lucrat și lucrează așa, luându-I Domnului stăpânirea și lucrarea, pe care numai Domnul știe s-o lucreze peste om, căci omul nu cunoaște pe cele dinăuntru ale omului. Duhul îngâmfării s-a pripășit cu multă stricăciune în mijlocul tău, popor de demult, iar tu l-ai primit și l-ai îmbrățișat, și te-ai lăsat dus cu vorba și n-ai știut să vezi acest rău care te-a uns la inimă ca să-L poți tu apoi părăsi pe Dumnezeu. Proorocul David spunea așa: «Pentru ca să nu grăiască gura mea lucruri omenești, eu pentru cuvintele Tale am păzit căi aspre, Doamne». Tu însă, popor de demult, ai părăsit veghea, și ți-ai pierdut apoi puterea și ți-ai pierdut statornicia și ai părăsit cuvântul vieții și ți-ai ales voia ta, după ce ai fost zdrobit de duhul îngâmfării, purtat din loc în loc prin popor de către cei potrivnici ai tăi, de la mijloc lucrând ei ca să-mi tragă poporul de pe cale. Dar tu erai poporul cel învățat de Dumnezeu și puteai să cauți să ascuți numai de la Dumnezeu, și să nu ascuți cuvinte omenești, care nu-și cunosc adevărul, de vreme ce ele sunt hrănite de îngâmfarea cea din om, și iată, ai fost tras de pe cale, căci n-ai vegheat.

Mi-am ridicat urmași, pentru binele tău, și mult am plâns și am așteptat să am cu cine să mă sprijin, după ce pentru tine m-am dus la Domnul ca să te ocrotesc și mai mult, dar din mijlocul tău eu nu am găsit fii de ajutor, căci nu era iubire de Domnul și jertfă sfântă din creștin. Mi-am adus apoi aproape fii cu iubirea Domnului în ei, și Domnul S-a sprijinit apoi pe ei, dar poporul nu m-a voit așa pentru el, căci cei ce-și măreau duhul îngâmfării și al necredinței, nu te-au lăsat pe tine să stai în Domnul, popor de demult, și te-a dezbrăcat de putere, și apoi tu n-ai mai putut și n-ai mai știut ce să faci, căci ai fost zdrobit de cei ce ți s-au părut ție aproape mie.

O, mi-e milă de tine și de mine, că mi-ai fost popor, și de când am plecat la cer mă așteaptă Domnul cu poporul ca rod al lucrului meu cu El.

Plâng în cer amintirile sfinte, și ele te vor întreba de tine și de Domnul, popor de demult. O, scoală-te și ieși de sub robia voii libere și întreabă-te, și apoi răspunde-ți ție unde te duc pașii tăi. O, mi-e milă de tine și de mine, popor de demult, că mi-ai fost popor, și eu trebuia să-I dau Domnului rod. Unde ești? Cine poate să-mi spună unde ești? Dar tu poți să uiți iubirea mea și lucrarea mea cu Domnul pentru ca să te aibă El popor al Lui? Nu e mult cuvântul meu din ziua mea de serbare între sfinți, dar e multă durere, și iată, durerea Lui e multă, și nu el.

O, aș vrea să te văd, popor de demult. Aș vrea să te gătești cu Domnul ca și cu cea mai scumpă haină, ca să-ți fie Domnul de veșmânt, căci eu știu că toți cei care-L vor vedea pe Domnul, vor fi cei care vor fi asemenea Lui. Iată cât mă doare! Iată, și acum sunt cu putere cei ce din mijlocul tău s-au îngâmfat și te-au tras pe tine dinaintea Domnului. Nimeni nu le-a spus lor să facă așa, dar așa au făcut și așa fac aceștia, iar tu ai fost și ești slab cu veghea, popor de demult. O, ce să fac eu pentru pașii tăi cu Domnul? Ce să fac să-ți iau pâcla de pe ochi și de pe inimă, poporul meu de demult?

O, cum de nu vede omul cât de mult rău vine peste el când nu-L are pe Domnul de Stăpân al inimii și al vieții lui între pământ și cer? Nu e om mai sărac și mai gol ca și omul care se smulge din voile lui Dumnezeu pentru voile lui. O, așa au făcut cei ce s-au îngâmfat în mijlocul tău, popor de demult, și apoi ei au zdrobit credința ta și dorul tău de Domnul și de viață cu ascultare și cu sfințenie în tine. O, să nu spui că-L iubești sau că-L porți pe Domnul sau că-L dorești, căci pe acestea numai sfinții le pot. Tu însă n-ai mai putut pentru Domnul în tine, și n-ai mai putut pentru tine în El, ci ai putut pentru neascultare și pentru despărțirea ta de mine și de Domnul, popor de demult. Dar eu îți aduc aminte că te-am iubit și că tu n-ai știut și n-ai învățat să mă iubești dacă eu te-am iubit, și m-ai făcut să plâng după tine apoi, și ai călcat peste iubirea mea și nu i-ai mai dat nimic. Să știi că pe Domnul Îl iubesc numai sfinții, iar sfinții sunt cei ce nu trăiesc pentru ei, ci pentru Domnul pe pământ. Îți spun aceasta ca să nu spui că-L iubești pe Domnul. Îți spun aceasta ca să te pocăiești, poporul meu de demult, ca să te privești și să-ți vezi fața, căci eu te chem la fântână ca să te cureți și ca să te ridici la glasul Domnului, Care-Și gătește acum popor mireasă. Fântâna a dat peste margini, și mulți se ostioiesc din ea, din apa vieții, din cuvântul vieții, și vin să îplinească înaintea Domnului viață sfântă în ei. O, dar tu ce faci, popor de demult? Spune-mi și mie! Eu stau cu Domnul înaintea ta, și am porți între tine și mine, căci Domnul Și-a ridicat Lui rod din fii hrăniți cu El prin gura mea. Oare, nu poți să scapi din cursa duhului minciunii care a venit spre tine ca să te piardă din mâna mea, popor de demult? Cei ce au venit spre tine îmbrăcați în acest duh, au dat a se arăta salvatori ai tăi, dar ei te-au dezbrăcat de haina milei Domnului și ți-au uns inima și ochii ca să nu mai poți, ca să nu mai vezi, ca să nu mai vii, ca să nu mai fii, popor de demult. Dar eu sunt cu vasul plin de milă, și grea mi-a fost lupta ca să nu pieri tu de pe cale, iar dacă n-ai vegheat, tu nu m-ai ajutat nici pentru mine, nici pentru tine, și te-ai lăsat cu cei necredincioși, cu cei răzvrățitori, cu cei învrăjbitori.

Plâng în cer amintirile sfinte; ele stau mărturie între mine și tine că ai fost poporul meu și că te-am hrănit cu Dumnezeu, popor de demult. Scoală-te, ca să auzi trâmbița! Scoală-te ca să auzi! Amin.

O, Doamne, stau în porți și grăiesc cu lacrimi. Tu vezi cum grăiesc. Tu vezi cât mă doare, Doamne. O, e mare durerea noastră, și iată, poporul cel chemat la masa Ta n-a știut și nu știe să se poarte frumos pe calea cea cu adevărul Tău pe ea. Inima omului se vede pe fața lui, iar noi ne-am temut de creștini, Doamne. Tu ai putut să Te faci Om ca să-l ajuți pe om, dar omul nu vrea, Doamne, nu vrea să se facă dumnezeu, și apoi să Te ajute, Doamne; măcar pentru viața lui cea veșnică să Te ajute. Iar eu, trâmbița Ta, suspin în mine, suspin în cer, și din cer peste pământ. Suspină trâmbița Ta, Doamne, pentru poporul de demult, poporul Tău și al ei, Doamne.

Îi mângâi pe cei mai mici, care au rămas și care s-au lăsat cale a Ta și a mea spre poporul de demult.

O, copii care stați din greu în porți ca să treacă Domnul spre om! Să vă dea Domnul sufletului și trupului sănătatea și puterea pentru lucrul Lui cel sfânt, fiilor copii. Pace vouă, că sunteți micuți! Ați fost atâta de copii, de v-ați lăsat mereu zdrobiți de dușmănia și de răutatea celor vicleni și îngâmfați de la mijloc în poporul cel de demult. Ați fost atâta de micuți, de v-ați lăsat judecați și defăimați și invidiați și alungați, fiilor copii. Dar voi, pentru răutate sunteți copii, căci răutatea este a celor mari prin ea. Fiți blânzi. Fiți copii. Fața și inima voastră să fie lumină pentru calea cu Domnul a poporului. Fiți învățători peste cei ce iubesc ca Dumnezeu și nu ca omul calea împărăției Domnului în ei. Sfinții și îngerii să vă fie întărirea și veghea, iar poporul cel hrănit, să crească frumos, să crească și să vă dea multă, multă mângâiere, ca să aibă el această comoară pe vecii apoi. Fericiți cei milostivi, care împart duhul mângâierii, căci aceia vor avea comoară mângâierea, fiilor copii. Amin.

O, Doamne, aș sta mult, mult în cuvânt, că multă mi-e durerea, dar milă mi-e de ei, căci cu ei lucrăm pe pământ pietros ca să împlinim salvare peste om, Doamne. Ridică-l Tu pe poporul de demult, o, Doamne. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, mângâie-te prin rodul tău, tată. O, trâmbiță miloasă, să știi că te va auzi poporul cel de demult și te va mângâia în durerea ta de la el, dar învățătura și îndemnul cel sfânt trebuie să stea în calea lui mereu, mereu, Verginico. Iată, să avem mare, mare grijă de pacea și de puterea cea pentru Noi în cei cu care Ne ajutăm Noi, tată, și prin acestea vom lucra Noi bine pentru Noi, și pentru cei ce Ne-au fost, și pentru cei ce Ne sunt popor acum, și va trage iubirea la iubire, tată, că a venit vremea iubirii, după plânsul ei cel mult după om. Curând, curând slava Mea va fi tot mai dulce, tot mai chemătoare, iar cerul și pământul își vor arăta tot mai mult îmbrățișarea, și apoi învierea a toate va aduce mângâiere între pământ și cer pentru toți cei care au fost și pentru toți cei care sunt. Amin.

Eu, Domnul, te mângâi în durerea ta, Verginico; te mângâi, tată, căci tu Mi-ai fost Mie mângâiere și te-a durut în tine durerea Mea cea pentru om. Și după ce vom sfârși cu durerea, va fi apoi mângâierea. Amin.

O, popor hrănit cu mângâierea Mea! Ea este pentru cei dulci, iar cei dulci sunt cei ce au fața Mea în ei, viața Mea, care mângâie făptura.

O, popor mângâiat și mereu învățat de Dumnezeu! Nu uita, nu uita cum să fii înaintea Mea, înaintea cerului și a pământului, căci la tine privesc zi și noapte oștirile cerești, sfinții și îngerii, și după tine așteaptă tot și toate. Trezește-te pururi, ca să știi vremea ta înaintea Mea, popor al slavei Domnului, popor al cuvântului Meu, care vine cu norii. Amin, amin, amin.

01/14-12-2006